

изтърси направената си перушина и обърна гръбъ къмъ слънцето.

— Гу-у! Гу-у! Хайде на закуска! — обадиха се пакъ гургулицитѣ.

Дживъ-Дживъ обърна глава къмъ дѣда си. Старииятъ врабець стоеше все така съ затворени очи, припеченъ на слънцето.

Гургулицитѣ се спуснаха на малкото балконче, дето бѣше сложена дѣсчица съ надписъ: „Безплатна трапезерия за хвъркати. Входъ свободенъ за всички.“ Тамъ бѣха насипани трохи, корички, житни зърна. Цѣла зима Слави хранѣше тукъ врабцитѣ отъ двора и гургулицитѣ. Презъ лютитѣ снѣжни дни, когато толкова малки животинчета умираха отъ студъ и гладъ, птичкитѣ излитаха изподъ стрѣхитѣ, идваха да се нахранятъ тукъ и прекараха леко зимнитѣ месеци. Двата врабеца отидоха при гургулицитѣ. После пристигнаха и други. Дворчето се оживи отъ весела птича връва.

— Скоро вече не ще имаме нужда отъ тая трапеза, — рече Чикъ-Чирикъ. — Ето, дървесата ще цвѣнатъ и пустнатъ листа, ще поникне трева, бубулечки и мухи ще бръмнатъ.

— Хе! Най-после! — пресѣ-

че го Дживъ-Дживъ — Мене аслж взе вече да ми омръзва — всѣки день все едно и сжщо ядене.

Чикъ-Чирикъ се изви, клѣвна го веднага по врата и го нахока:

— Омръзна ли ти?... Не благодарникъ такъвъ! Ами само снѣгъ да гълташъ — иска ли ти се?

После се обърна къмъ другитѣ и продължи:

— Скоро, казахъ ви, не ще ни трѣбва тая трапеза. Но толкова време тя ни храни, и затова сега можемъ да се радваме на пролѣтята. Дали не трѣбва да се отблагодаримъ съ нѣщо на Славча? А, какво ще речете?

— Разбира се! Разбира се! Дума да не става! Гу-у! Гу-у! Дживъ! Дживъ! — развикаха се всички. — Кажи, Чикъ-Чирикъ, какво да направимъ? Ти си най-умниятъ!

Врабецьтъ се изтърси важно, помълча, после рече:

— Намислилъ съмъ нѣщо. Елате по-насамъ, да не чуе нѣкой, и ще ви кажа.

Птичетата се събраха около него, дветѣ гургулици извиха по едно око, и Чикъ-Чирикъ почна да имъ шепне.

*

Минаха доста дни. Всичко се разлисти и нацвѣтѣ.